

i smluvené roční nájemné činilo jen 40.000 Kč a další částka 5.000 Kč byla roční úhradou za konané opravy a obnovy (§ 12 (4) zák. o ochraně nájemníků), jde v podstatě přece jen o roční nájemné 45.000 Kč, jak při rozhodování o návrhu na povolení výpovědi bylo již správně zdůrazněno, a prvý soud tedy při vypočtení nedoplatku nájemného právem vzal za základ tuto roční činži. V tomto směru dovolací rekurs tedy není opodstatněn. Ale pravdu má stěžovatelka v tom, že doba jednoho čtvrtletí, na niž byl odklad exekuce povolen, nebyla prvním soudem počítána správně. Stěžovatelka tvrdí, že doba tato započala dne 11. dubna 1925, kterého dne jí doručeno bylo rozhodnutí krajského soudu jako soudu rekursního ze dne 4. dubna 1925, potvrzující usnesení okresního soudu v M. ze dne 5. února 1925, jímž bylo pronajímateli a nynějšímu vymáhajícímu věřiteli uděleno povolení k výpovědi a nájemkyni, nynější povinné straně, uloženo, by najaté obchodní a obytné místnosti do 1. března 1925 vyklidila. Dobu jednoho čtvrtletí ve smyslu §u 1 (1) zákona ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n. nelze ovšem počítati tak, jak učinil prvý soud, arci také ne ode dne 11. dubna 1925, jak míní stěžovatelka, nýbrž ne-li od doby ještě pozdější, aspoň ode dne, kdy vymáhající věřitel navrhl povolení exekuce vyklizením, pokud soud tuto exekuci povolil, neboť teprve tím nastala potřeba pro povolení odkladu exekuce a teprve od tohoto dne sluší tedy čítati onu zákonnou čtvrtletní lhůtu. Pronajímatel má na vůli, by exekuční návrh podal co nejdříve a tím se uvaroval případného prutahu. Návrh na povolení exekuce byl podán a exekuce povolena dne 15. dubna 1925 a měl tedy povolený tříměsíční odklad trvati do 15. července 1925. Domáhá-li se však stěžovatelka nápravy v tom směru jen ku dni 11. července 1925, nelze ovšem jíti přes tento její návrh.

Čís. 5175.

Ručení kormidelníka závodní lodi za škodu, již utrpěla osoba v jiné lodi neopatrným řízením závodní lodi.

(Rozh. ze dne 7. července 1925, Rv II 382/25.)

Při jízdě závodní čtyřveslice, již řídil žalovaný jako kormidelník, byla čtyřletá žalobkyně, plavící se se svým otcem po řece v rybářském člunu, zasažena veslem do oka, jež jí následkem toho muselo býti odňato. Žalobní nárok na náhradu škody byl o b ě m a n i ž š í m i s o u d y uznán důvodem po právu, o d v o l a c í m s o u d e m z t ě c h t o d ů v o d ů: Odvolací soud nemohl odvolání přiznati úspěch. Co se týče samého zavinění žalovaného, netřeba se odvoláním a jeho vývody zabývati, poněvadž zavinění žalovaného je prokázáno pravoplatným rozsudkem vojenského trestního soudu (§ 268 c. ř. s.). Jde tedy jen o to, zda stihá také žalobkyni, vlastně Jana K-a spoluzavinění. Spoluzavinění odvozuje žalovaný z toho, že se Jan K. vůbec pustil na řeku s dětmi, ač neumí s loďkou zacházeti, že tak učinil, ač věděl anebo věděti musel, že za dva dny budou veslařské závody a že veslaři cvičí, že jel po pravé straně řeky a že se, spatřiv veslici žalovaného, choval zcela trpně. Možno

připustiti, že příliš opatrným to nebylo, že se Jan K. s dětmi na řeku pustil. Tím však ještě škodu nezavinil. Jinak by se mohlo také říci, že cestující zavinil úraz, při srážce vlaku utrpěný, tím, že ve vlaku jel. Že Jan K. neumí s loďkou zacházeti, nebylo ani pod důkaz postaveno. Tím, že Jan K. se pustil na řeku, ač se za dva dny měly konati veslařské závody a veslaři snad cvičili, neprovedl ještě nic nedovoleného. Neníť, jak soud prvé stolice zjišťuje, předpisu, který by mu to zakazoval. Plakátování veslařských závodů zákazu toho nenahrazuje, nehledě ani k tomu, že není prokázáno, že Jan K. o tom věděti musel. Z příčiny té nebylo také třeba zjišťovati, zda veslařské závody vůbec plakáty oznámeny byly. Však ani tím, že Jan K. jel po pravé straně řeky, se nikterak neprovinil. Není dosud předpisů, které by vůbec upravovaly jízdu po řece Moravě. Jde jen o to, zda neprovinil se Jan K. tím, že se choval, jak žalovaný tvrdí, trpně. Tvzení toto není však správné. Z udání svědka L-a v trestní věci žalovaného plyne, že Jan K. spatřiv veslici, blíž ke břehu přirazil, a z udání K-a samého v téže věci trestní, že Jan K. stál se svou loďkou u samého břehu a že nemohl činiti ještě více. Následkem toho není také třeba zabývati se tvrzením odvolatelovým, že svědci i veslařský znalec se vyjádřili, že žalovaný se řídil platnými předpisy a že ničeho neopomenul a nezavinil, nehledíc ani k tomu, že to jsou závěry ze skutkových okolností, které činiti je podle §u 272 c. ř. s. úkolem soudu, nikoli svědků nebo znalců.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatel spatřuje spoluzavinění žalující strany v tom, že se otec žalobkyně Jan K., vzav sebou do loďky čtyry děti, mezi nimi čtyřletou dcerku — žalobkyni — pustil do hluboké a rychlotoké řeky Moravy, ačkoli musil věděti, podle veřejně vylepených návěstí, že za dva dny budou na téže hluboké a dravé řece konány veřejné závody veslařské, a ačkoli každý normální člověk musil věděti, že k závodům těm budou konány nejméně týden napřed zkoušky a cvičení v rychloplavbě, že tedy v tento čas je vůbec nebezpečno pustiti se s loďkou na řeku Moravu, ba dokonce bráti s sebou ještě čtyřleté dítě. Leč odvolací soud právem nepovažoval toto jednání Jana K-a, jehož se dovolatel svými vývody tolik hrozí a je zatracuje, za zavinění, byť i jednání toho neschvaloval, připustiv, že to nebylo příliš opatrným. Dovolatel ani netvrdil, ani neprokázal, že bylo v tu dobu obyčejným lidem zakázáno plaviti se loďkou po dravé a hluboké řece Moravě a, jak to dávají dovolací vývody na jevo, tam cvičícím veslařům překážeti. Obyčejný člověk mohl se konečně domnívati, že sportovci mu nemohou ublížiti, že od řádných sportovců mu nemůže hroziti nebezpečenství, zvláště, když jde o sportovce, připravující se ku významnému pro ně dílu, ku veslařským závodům. Zakazovati Janu K-ovi, že nesmí na řeku, když veslaři oznámí vývěsky veslařské závody a k nim se cvičí na řece, bylo by popíráním ušlechtilosti tohoto sportu, jehož ušlechtilou předností je chladnokrevná pohotovost za všech, i nejnebezpečnějších okolností. Nebál-li se Jan K. s drobnými dětmi pustiti se na řeku, která mu mohla hroziti svými hloub-

kami a dravostí, — ale v tom není nějaké zavinění, — tím spíše se nemusil báti sportovců veslařů, jejichž chladnokrevnost musí býti o závodech připravena na větší a nebezpečnější překážky, nežli je lodička, obsazená dětmi. Odvolací soud byl s to podle výsledků provedených důkazů a výsledku veškerého jednání zjistiti, že jednání K-ovo nebylo v příčinné souvislosti s úrazem, proto právem považoval okolnosti, o kterých jsou postrádány řečené důkazy, pro rozsouzení rozepře za nerozhodné. V nepřipuštění takových důkazů nespočívá podle čís. 2 §u 503 c. ř. s. uplatněný důvod dovolací. Dovolací soud také neuznal, že se sporné věci dostalo v odvolacím rozsudku právního posouzení nesprávného. Ve příčině prvního bodu bylo již vyloženo, že spoluzavinění žalující strany nelze spatřovati v tom, že se otec žalobkyně Jan K., vzav s sebou do loďky čtyry děti, mezi nimi čtyřletou dcerku-žalobkyni, pustil do hluboké a rychlotoké řeky Moravy, ačkoli musil věděti, že je vůbec nebezpečno pustiti se s loďkou na řeku Moravu, ba dokonce bráti s sebou ještě čtyřleté dítě, v době před veslařskými závody. Dále spatřuje dovolatel nesprávné posouzení právní v tom, že odvolací soud nepřihlédl, že neštěstí je náhodou, a že Jan K. zavinil tuto náhodu tím, že se choval docela trpně, že totiž, když pozoroval příjížděti proti sobě závodní loď, ani tolik neučinil, že alespoň čtyřletou svou dcerku-žalobkyni, vychýlenou z loďky nevtáhl zpět do lodi, čímž by byl snadno zabránil nehodě. Tím se rozchází dovolatel s odvolacím zjištěním, na které se odkazuje, a to pak není zákonité provedení uplatněného důvodu. Jinak odvolací soud zcela správně uvedl, že dovolatelovo zavinění je prokázáno právoplatným odsuzujícím rozsudkem trestního soudu vojev.ského (§ 268 c. ř. s.), proto musí selhati dovolatelův pokus, učiniti z jeho vlastního zavinění pouhou náhodou (§ 1311 obč. zák.). Ale i kdyby se byl Jan K. skutečně choval docela trpně, nemohlo by se z jeho chování odvozovati, že úraz spoluzavinil. Bylo již vyloženo nahoře, že Jan K., měl-li před sebou veslaře, cvičící k závodům, mohl se nadíti od nich pozorného jednání sportovního, zejména ušlechtilé opatrnosti vůči vychýlenému čtyřletému dítěti. Ostatně dovolatel tvrdil, že Jan K. ani neuměl zacházeti s loďkou, choval-li se tedy trpně před blížící se čtyřveslicí, řízenou podle odsuzujícího rozsudku trestního dovolatelem jako zodpovědným kormidelníkem, učinil podle názoru dovolacího soudu nejmoudřeji, když se svým trpným chováním úplně odevzdal sportovní opatrnosti dovolatelově.

Čís. 5176.

Byla-li udělena plná moc kolektivní, avšak plnomocníci nejednali kolektivně, nevzchází pro zastoupeného z jednání toho závazek. Kolektivní zmocněnci nemohou přenéstí plnou moc na jednoho ze sebe.

Byl-li dle služebního řádu bankovních úředníků každý úředník banky povinen podrobiti se přeložení a to i na jiné místo, při čemž se mu pouze vyhradilo, že nesmí nic ztratiti na stálém celkovém příjmu, jest spatřovati v tom, že nevyhověl výzvě, by převzal řízení filiálky, ač stále služební požitky zůstaly neztenčeny, odepření poslušnosti ve smyslu §u 27 čís. 4 zákona o obchodních pomocnících.

(Rozh. ze dne 8. července 1925, Rv I 1193/25.)